

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΥΛΑΚΤΙΩΤΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Εκδότης - Διευθυντής: Βασ. Χρ. Διαμαντής
Υπ. Σύνταξης: Γεώργιος Χρ. Τσιαμαντάς

Γραφεία: Καραϊσκάκη 6 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 - 25375

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2003
ΕΤΟΣ 4ο, ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 15

ΤΟ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΗΣ ΚΑΜΑΡΑΣ

Tou Lamprou Dm. Papadimitriou

Στα χρόνια τα παλιότερα η Καμάρα ήταν ακόμα ένα ξύλινο γιοφύρι, φτιαγμένο από χέρια μερακλήδων μαστόρων. Ξεκινούσε απ' την άκρη του δρόμου ανέβαινε σιγά σιγά κι ύστερα κατέβαινε κάνοντας μια καμπύλη, μια καμάρα. Απ' αυτό το τοξωτό της σχήμα πήρε και τ' όνομά της. Όμορφο γιοφύρι, με τριχές στη διαδρομή του για ασφάλεια, πλατά, περήφανο, κάτω απ' τον ίσκιο των αρχαίων πλατάνων.

Στα χρόνια τα κατοπινά εμφανίστηκαν τα πρώτα σημάδια του τεχνολογικού πολιτισμού κι ο κοσμάκης γέμισε σκοτούρες. Η Δ.Ε.Η. να στήνει στύλους και να περνάει καλώδια, από κοντά κι ο Ο.Τ.Ε. με τα τηλεγραφόξυλα, ΚΤΕΛ, Σαβάκια, Μπριάνας, ο Φώτης με το κόκκινο Βόλβο, Φλορέτες και Ζούνταπ. Τ' αγρίμια του δάσους και τα πουλιά τρόμαζαν απ' τη φασαρία κι αποτραβήχτηκαν βαθιά μέσα στο λόγκο.

Έτσι για να εξυπηρετηθούν τα τροχοφόρα γκρεμίστηκε η παλιά Καμάρα και τα πέτρινα και ξύλινα α-

πομεινάρια της σκορπίστηκαν για να τα πάρει το πόταμί. Στη θέση της χτίστηκε ένα τσιμεντένιο γιοφύρι για να ενώσει δύο κόσμους: τον κόσμο του χωριού με τις πολιτείες της Νεβρόπολης και της Καρδίτσας. Στο χτίσιμο της γέφυρας μια νεράιδα της νύχτας άρπαξε ένα παλικάρι και το πνιγεί στα θυμωμένα νερά του ποταμού, γιατί αρνήθηκε την αγάπη της.

- Μένα με πήρε ο ποταμός

με πήρε το ποτάμι...

Απ' την αρπαγή αυτή κι ύστερα η Καμάρα θεωρήθηκε γρουσούζικο μέρος. Έτσι τουλάχιστον υποστήριζαν οι φρόνιμοι κι οι λογικοί.

Για εμάς τα παιδιά πάλι η Καμάρα ήταν άλλοτε οι πύλες του παραδείσου κι άλλες φορές οι πύλες της δυστυχίας. Μεταμορφωνόταν όπως η νεράιδα που κάποιες φορές ήταν η πανέμορφη κόρη κι άλλες η στρίγκλα που μας κυνηγούσε. Μοναδικό κριτήριο αποτελούσε η κατεύθυνση που ακολουθούσες. Όταν ανέβαινες την Καμάρα με κατεύθυνση προς το χω-

ριό, τάχυνες το βήμα σου σφυρίζοντας ευτυχισμένα κι όλα ήταν χαρούμενα. Αν κατέβαινες με κατεύθυνση τις πολιτείες του κάμπου όλα σκοτεινίαζαν και το βουνό άστραφτε και βρόνταγε. Ένα γιοφύρι προς τον έξω κόσμο που εμείς το αρνόμασταν πεισματικά, ένα γιοφύρι που μας έπαιρνες μακριά απ' το παιχνίδι, τη χαρά και την έγγονιασιά της νιότης.

Δύσκολα διαβαίναμε την Καμάρα προς τα κάτω χωρίς σπουδαίο λόγο. Ακόμα κι όταν θέλαμε να κάνουμε... αμαξάδα η Καμάρα ήταν η αφετηρία μας. Ακουμπούσαμε τα αυτά μας στη τηλεγραφόξυλα για ν' ακούσουμε το βουητό του λεωφορείου ή κάποιου φορτηγού και τρέχαμε σαν σφαίρες για να το προλάβουμε στο γιοφύρι. Εκεί οι οδηγοί μείωναν ταχύτητα λόγω ανηφόρας κι εμείς βρίσκαμε την ευκαιρία ν' αρπαχτούμε από οπουδήποτε και να κολήσουμε πάνω του. Ούτε ο κουρνιαχτός μας πείραζε, ούτε ο κίνδυνος, ούτε το πετρέλαιο.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Tou Pan. K. Diamantidis

Τραγούδι για τις ομορφιές της φύσης

«Όσο κι αν περπάτησα τούρκικα, ρωμέικα τίποτα δεν μ' άρεσε, ένας δέντρος μ' άρεσε φουντωτός κλωναρωτός, στην κορφή, είχε το σταυρό και στη ρίζα κρύο νερό, τόμαθαν κι οι πέρδικες πάαιναν και τόπιναν κι έστησα τ' αβρόχια μου κι έπιασα μια πέρδικα, στο κλουβί την έβαλα να λαλάει κάθε πρωί, να ξυπνάει τις όμορφες και τις μαυρομάτισσες».

ΓΕΝΙΚΑ

Τραγούδι από τα παραδοσιακότερα, πολυτραγουδισμένο και ιδιαίτερα στο χωριό μας, χορός στα τρία. Μπορώ να πω πως ετούτο το τραγούδι ήταν απ' τα πρώτα τραγούδια που τραγουδούσαν οι συγχωριανοί μας στις όποιες εκδηλώσεις τους (το Πάσχα, στα σεβάσματα, στα νυχτέρια κ.λπ.) τουλάχιστον αυτό όσο θυμάμαι.

Επίσης στο περιεχόμενό του μοιάζει να είναι τοπικό γιατί ταιριάζει απόλυτα με τις ομορφιές (δέντρα, πηγές, το κυνήγι πέρδικας) και τις συνήθειες του χωριού μας. Το τραγούδι βλέποντάς το γενικά αποτελεί μία ενότητα όπου τραγουδούνται κάποιες από τις ομορφιές της φύσης, ο δέντρος, η πηγή, οι πέρδικες.

Μπορούμε όμως να το χωρίσουμε σε τρεις υποενότητες για να δούμε πιο αναλυτικά.

Στην πρώτη υποενότητα ο τραγουδοποιός, θέλοντας να δώσει τόνο στη φυσι-

κή ομορφιά παίρνει τη θέση κάποιου κοσμογυρισμένου, σε Δύση και Ανατολή (τούρκικα - ρωμεϊκά) στον τότε γνωστό κόσμο, που όσο κι αν γύρισε τίποτε δεν του άρεσε πολύ από όσα είδαν τα μάτια . «Όσο κι αν περπάτησα τούρκικα, ρωμέικα τίποτα δεν μ' άρεσε».

Εκείνο που του άρεσε πάρα πολύ ήταν δέντρος (2η υποενότητα) και περιγράφει την ομορφιά του δέντρου.

«Ένας δέντρος μ' άρεσε φουντωτός κλωναρωτός

στην κορφή είχε το σταυρό και στη ρίζα κρύο νερό»...

Συνέχιζοντας ο τραγουδοποιός (3η υποενότητα) να περιγράφει όμορφα πράγματα αναφέρεται και σε κάποιους που απολάμβαναν αυτή τη φυσική ομορφιά, στις πέρδικες που έμαθαν την πηγή και πήγαιναν να πίνουν νερό και σε κείνους που έστησε τ' αβρόχια του κι έπιασε την πέρδικα για να την έχει στο κλουβί κι απ' το κελάρηδημά της να ξυπνάει στις όμορφες

«Τομάθαν κι πέρδικες πάαιναν και τόπιναν.....»

Η φυσικότητα του περιεχομένου του και ο ενθουσιώδης ρυθμός του έκανε το τραγούδι πολυτραγουδισμένο και πολυχρόνιο. Ισως το περισσότερο απ' όλα τα παραδοσιακά μας τραγούδια.

Λέγοντας «λαθρέα» στο χωριό μας όλοι οι παλιότεροι γνωρίζουν ότι δεν πρόκειται για λαθρέα τσιγάρα αλλά για ξυλεία οικοδομική που προέρχονταν από παράνομη υλοτομία σε έλατα του δάσους της Φυλακτής. Η λαθρούλοτομία, παλιά ασχολία των κατοίκων εμφανίζεται από το 1925-1935 και συνεχίσθηκε μέχρι και το 1965. Η έξαρση στην λα-

ταρ αρχικά χωριά του κάμπου και κατόπιν όταν η προώθηση ήταν δύσκολη λόγω διώξεως των «λαθρέων» περιορίσθηκε στα χωριά που βρίσκονταν στα ριζά των Αγράφων. Και συγκεκριμένα το χωριό μας προωθούσε «λαθρέα» στο Παλιόκαστρο (Μητρόπλη), Φράγκο, Λοξάδα, Φανάρι, Κανάλια, Καπά, Γόλτσα (Άγιος Ακάκιος), Γράλιστα (Ελληνόπυργος), Βουνέσι (Μορφοβούνι), Μουζάκι.

Εκτός από Μεσενικόλα όπου υπήρχε δασικός σταθμός και είναι αυτονότο γιατί οι Συρμηγκιώτες δεν πλησίαζαν ή εάν περνάγαν από «όξω» έπαιρναν πολλά προφυλάξεις.

Η μεγάλη ζήτηση ξυλείας δημιουργήσε και πολλούς λαθρουλοτόμους, έτσι το σύνολο των κατοίκων κατέφυγε στην λαθρούλοτομία για να «βγάλει το ψωμί του», διότι άλλες δουλειές δεν υπήρχαν και όσοι δεν είχαν λίγα ζώα ή λίγα χωραφάκια δεν μπορούσαν να ζήσουν. Γι' αυτό έπαιρναν την «κόφτρα» και το τσεκούρι στον άμμο και τραβούσαν για το δάσος. Αρκεί να υπήρχε και καλό μεταφορικό μέσο και αυτό για την εποχή εκείνη ήταν το μουλάρι, το ζώο που τόσα πολλά πρόσφερε στους κατοίκους των ορεινών περιοχών. Μ' αυτό το ζώο έζησαν οικογένειες αλλά και οι χωριανοί μας είχαν τα κα-

λύτερα και τα ποιο περιποιημένα μουλάρια. Τα φρόντιζαν όπως και τα μέλη των οικογενειών τους. Έτσι λοιπόν αναπτύχθηκε στην περιοχή η λαθρούλοτομία.

Οι λαθρουλοτόμοι δρούσαν συνήθως ανά ζεύγη, διότι έπρεπε να κόψουν έλατα, να τα σχίσουν με το πριόνι σε πρόχειρη σκαλωσιά και κρυφά από τον «δασικό» του χωριού τον Χρήστο Καλαντζή και να τα κρύψουν κάπου για να τα πάρουν την νύχτα. Σχίζανε μαδέρια ή σανίδια ανάλογα με την παραγγελία που είχαν.

Η θέση του Δασικού ήταν δύσκολη διότι οι δράστες ήταν χωριανοί και έπρεπε να ζήσουν τις οικογένειες τους, από την άλλη μεριά όμως οι προϊστάμενοι του, του Δασαρχείου Καρδίτσας ή Μουζακίου πέζαν για τον περιορισμό των «λαθρέων» και την προσταθούσε πάντοτε να βρει μια μέση λύση και να τα έχει καλά και με τους χωριανούς και με τους προϊσταμένους του. Το Δασαρχείο πάλι οργάνωνε ενέδρες στα περάσματα και περιπολίες στο δάσος για να πιάσει τους λαθρουλοτόμους.

Τα λαθρέα ήταν Μ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

- Παναγιώτης Γκαραβέλλας με την Κατερίνα Τσαμασφίρη
 - Ιωάννα Γιάννη Τσιαμαντά με τον Γεώργιο Γούλα
 - Νικολέτα Βασ. Μαγαλιού με τον Δήμο Κοτρώτσιο
- Τους ευχόμαστε κάθε ευτυχία**

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Σβάρνα Γιαννούλα, χήρα Σωτηρίου, ετών 97
 - Παπαδούλη Χριστίνα, χήρα Θωμά, ετών 74
 - Γούλας Αναστάσιος, ετών 78
 - Ξηροφώτος Αναστάσιος, ετών 82
 - Ελευθερίου - Ξηροφώτου Αλίκη, ετών 41
- Στους οικείους εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας.**

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΣΕ ΑΕΙ και ΤΕΙ

1. Έλενα Ηλία Τσιαμαντά, Οργάνωση και Διοίκηση Επιχειρήσεων Πειραιά.
 2. Αγγελική Αναστ. Σάτρα, Οικ. Πανεπ. Αθηνών - Διοίκηση Επιχειρήσεων
 3. Κατερίνα Ελευθερίου, Τ.Ε.Ι. Ζωικής Παραγωγής Θεσσαλονίκης
- Τους ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία**

ΤΑ ΛΑΘΡΕΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Η μεταφορά τους γινόταν ως εξής: Συνήθως τα ξύλα φορτώνονταν στον «Γέκεσ» (Μουλάρι χρώματος καφέ - μαύρο) με το βασιλέμα του ήλιου προς το σουύρουπο με κατεύθυνση την Νεβρόπολη. Εάν το δρομολόγιο ήταν μεγάλο μπορούσε να συνδυασθεί με «νυχτοβόσκι» και να παραμείνουν στον Κρυψώνα μια νύχτα και να φορτωθούν την άλλη μέρα. Από την Νεβρόπολη φορτώνονταν και έφευγαν προς την «Μαγούλα» ή την «Μακριά ράχη» ανάλογα προς τα που τα πήγαιναν. Τότε δεν υπήρχε η Λίμνη και εάν πήγαιναν προς το Βουνέσι να παραδοθούν θα πήγαιναν από την «Βρύση του Κελεπούρη» εάν έπρεπε να πάνε στα Κανάλια κατέβαιναν προς τον «Πεταλίτη» ή την «Άγια Τριάδα Βουνεσίου», εάν ο παραγγελιοδόχος ήταν από την Γόλτσα (Άγιος Ακάκιος). Οι παλαιότεροι χωριανοί έχουν να δηγηθούν πολλά για τις ενέδρες στο «Γεφύρι του Καραϊσκάκη» από το δασαρχείο.

Το δασαρχείο έστηγε «μπλόκο» στα περάσματα για να πιάσει τα λαθρέα. Έχουν πολλά να δηγηθούν για την ταλαιπωρία τους και την αγωνία τους να μην τους πιάσουν διότι η σύλληψη είχε πολύ σοβαρές επιπτώσεις. Πρώτα - πρώτα την κατάσχεση του Μουλαρίου με το φόρτωμα των ξύλων και την παραπομπή στο δικαστήριο οπότε τα έξοδα θα ήταν πολλαπλάσια από το κόστος του φορτίου. Γ' αυτό έπρεπε να λάβουν μέτρα για να αποφύγουν την σύλληψη. Έπρεπε λοιπόν να γνωρίζουν και τις κινήσεις των «δασικών» του Μουζακίου και

του Μεσενικόλα - για τον Καλαντζή η κίνησή του στο δάσος σήμαινε και συναγερμό στους λαθρουλοτόμους - ανάλογα προς ποια κατεύθυνση έπρεπε να κινηθούν. Η ταλαιπωρία αφάνταστη και η κούραση - κυριολεκτικό ξεθέωμα - αλλά και η αγωνία για την μεταφορά μέχρι την παράδοση στον παραγγελιοδόχο, το ξενύχτι και ο ποδαρόδρομος μέσα στην νύχτα πραγματικά μαρτύρια.

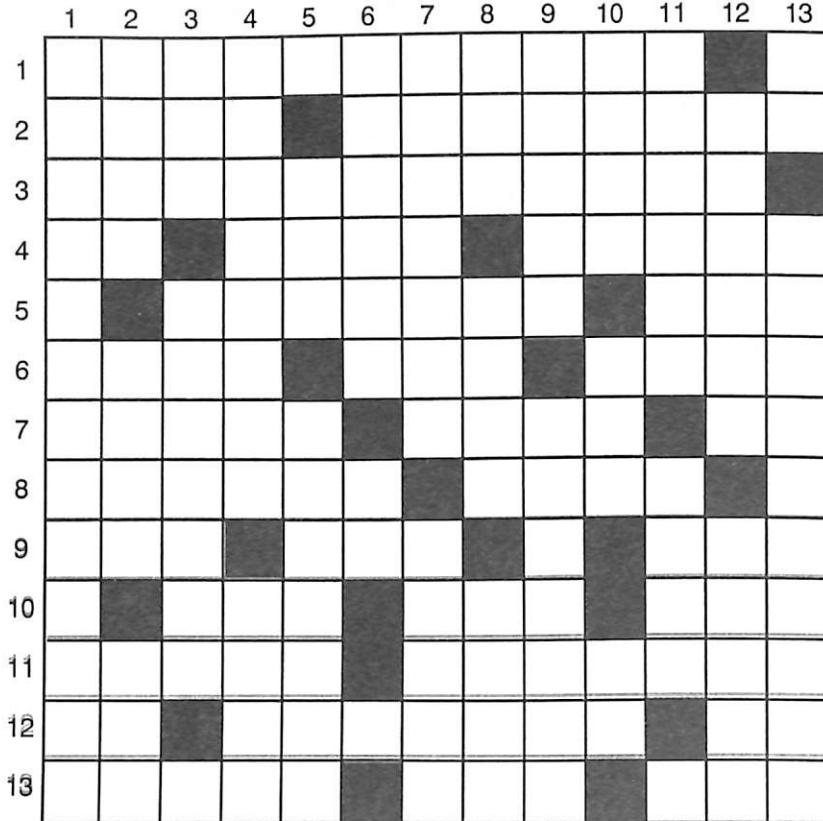
Τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα διότι υπήρχαν και οι «Ρουφιάνοι» (καταδότες), που «πρόδωναν» και έπρεπε και απ' αυτούς να φυλάγονται. Αγώνας των παλαιοτέρων για επιβίωση. Αργότερα λήφθηκαν σκληρά μέτρα για τα λαθράκια και οι έλεγχοι ήταν καθημερινοί με αποτέλεσμα οι κάτοικοι του χωριού να αρχίσουν να φεύγουν από το χωριό (1965) άλλοι για την Καρδίτσα σαν οικοδόμοι, άλλοι για τον Βόλο, άλλοι για την Αθήνα σαν θυρωροί και σαν εργάτες.

Το χωριό άρχισε να ερημώνει και το τσεκούρι του υλοτόμου έπαιψε να ακούγεται. Το δάσος ησύχασε, τα μονοπάτια που είχαν κουρνιαχτίσει από τα πέταλα των μουλαριών και το πέρασμα των κοπαδιών έκελισαν. Τα μουλάρια εξαφανίσθηκαν και οι υλοτόμοι γέρασαν και πέθαναν. Μόνο λίγοι υπάρχουν για να δηγούνται περιπέτειες και αγωνίες για τα λαθρέα, όταν το καλοκαίρι έρχονται για λίγο στο χωριό.

Το δάσος παραμένει στη θέση του, φουντωμένο αλλά παραπονέμενο διότι δεν το επισκέπτονται πλέον άνθρωποι και οι επισκέπτες είναι τα πουλιά και τα άγρια ζώα.

Συνδρομές που λάβαμε

ΕΗΡΟΦΩΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.....	10
ΕΗΡΟΦΩΤΟΣ ΒΑΣ. ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ....	10
ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ ΠΑΝ. ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ.....	10
ΣΒΑΡΝΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.....	5
ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ ΑΝΑΣ. ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ...	20
ΠΑΠΠΗ-ΚΑΤΣΙΦΟΥ ΓΛΥΚΕΡΙΑ.....	20
ΠΑΠΠΗ ΜΑΙΡΗ	10
ΓΚΑΡΑΒΕΛΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	20
ΚΥΡΙΤΣΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	10
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ.....	20
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΥΛΗΣ ΘΩΜΑΣ	10
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.....	20
ΚΩΣΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	20
ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ ΔΗΜ. ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ	20
ΓΟΥΛΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	20
ΑΥΓΕΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ	20
ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ ΓΕΩΡΓ. ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ.....	20
ΓΩΓΟΥΛΗΣ ΧΡ. ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ.	30
ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ.....	50
ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ	20
ΝΤΖΙΡΟΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ.....	50
ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ - ΜΑΓΑΛΙΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ...20	
ΑΛΕΞΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜ.	20

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Τοποθεσία του χωριού
2. Ειδικό ρούχο - Νόστιμο ορεκτικό
3. Η διαδικασία σφαγής του γουρουνιού
4. Αυτά βρίσκονται στη «φύση» - Χαρτοπαικτικός όρος - Ναγκίσα... γιαπωνέζος σκηνοθέτης
5. Νόστιμα ψάρια - Παλιά σιδηροδρομικά αρχικά
6. Ξένων αγάπη - Οργανισμός για δάνεια - Σύζυγος του Αβραάμ
7. Σπάργανα - Μάρκα αυτοκινήτων - Εμπειρίζονται στο πάθος
8. Δεν πάει άλλο αυτό - Ο τέταρτος ήταν τρομερός
9. Γερμανικό κανάλι - Ξένων ομάδα - Παλιό πολιτικό κόμμα
10. Βουνά - Χαιρετισμός ξένων - Ειδικός σύνδεσμος
11. Μάρκα λαμπτήρων - Υπεράνθρωπος γίγαντας
12. Βίβιαν ... διάσημη αμερικανίδα θησαυρού - Μετάλευμα παραγωγής αλουμινίου - Άφωνη κότα.
13. Ασθενέστερος, υποδεέστερος - Άγιος χωρικός - ... Πάολο, λιμάνι της Βραζίλιας

ΚΑΘΕΤΑ

1. Βρύση κοντά στον Αη - Λια
2. Κράτος της Ν.Α. Ασίας - Γυναικείο χαιδευτικό - Ο σκόρος
3. Προσωπική αντωνυμία - Όργανο ελέγχου μηχανημάτων
4. Χωριό του Πηλίου - Ρήμα για σχεδιαστές μόδας
5. Ομηρική σύζυγος - Χωρίς κτηματική περιουσία αυτός (καθ.)
6. Είναι το κόσκινο - Άρθρο (πληθ.)
7. Σταγόνες - Ενίστε τα βγάζουμε μόνοι μας
8. Πρόθεση - Τοπικό επίρρημα - Απλή, απέριτη
9. Δύσκολα χάνεται - Τρυφερότητα, λεπτότητα (καθ.)
10. Μοναδικός - Άρθρο με πρόθεση - Προτρέπει
11. Δόρυ αρχαίων Μακεδόνων - Ευγενές αέριο
12. Καταγράφει εικόνες - Θεατρικός όρος
13. Σύμφωνο πρωτάρηδων 0 Ασφές, σκιώδες

Γ.Χ. ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. ΑΣΠΡΟΛΙΘΙΑ - ΑΦ
2. ΚΑΙΑΔΑΣ - ΑΡΕΝΑ
3. ΤΡΑΜ - ΕΚΑΣΤΟΤΕ
4. ΙΑΝΟΣ - ΑΝΙΑ - ΟΘ
5. ΒΙΟΛΙΑ - ΑΜ - ΑΝΩ
6. ΛΙΑΝΙΚΗ - ΜΑΝ
7. ΣΚΑΜΝΙ - ΣΕΚ
8. ΤΙ - ΕΤΕΡΟΘΑΛΗΣ
9. ΕΡΑΝΟΣ - ΡΟΠΕΣ
10. ΣΚΕΤΣ - ΡΟΛΟΙ
11. ΗΤΑ - ΕΑ - ΕΥΑΓΗ
12. ΑΡΜ - ΣΝ - ΕΓ
13. ΑΡΣΑΚΕΙΟ - ΙΑΣΗ

ΚΑΘΕΤΑ

1. ΑΚΤΙΒΙΣΤΕΣ - ΛΑ
2. ΣΑΡΑΙ - ΚΙΡΚΙ
3. ΠΙΑΝΟΛΑ - ΑΕΤΟΣ
4. ΡΑΜΟΛΙΜΕΝΤΑ
5. ΟΔ - ΣΙΑΝΤΟΣ - ΑΚ
6. ΛΑΕ - ΑΝΙΕΣ - ΕΡΕ
7. ΙΣΚΑ - ΡΑΜΙ
8. ΑΝΑΚΤΟΡΟ
9. ΙΑΣΙΜΗ - ΘΟΛΕΣ
10. ΑΡΤΑ - ΣΑΠΟΥΝΙ
11. ΕΟ - ΑΜΕΛΕΙΑ
12. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ - ΓΕΣ
13. ΦΑΕΘΩΝ - ΠΗΓΗ

Ποιότια που φαίνεται με γυμνό

ΤΑΧΥΠΡΕΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

ΦΩΤΟΣ

ΛΟΓΑΡΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΗΛΕΞΙΟΥ

ΕΤΟΙΜΟ ΣΚΥΡΟΔΕΜΑ ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΡΟΪΟΝΤΑ

«Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ»
Τριμηνιαία εφημερίδα του Συνδέσμου Φυλακτιών Καρδίτσας
Έδρα: Καρδίτσα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Κωστή Δ. Χριστίνα Ξηροφώτου Γ. Ρένα Φώτος Θ. Αναστάσιος Τσιαμαντάς Χ. Αθανάσιος Αλεξίου Π. Βασιλείου
Εκδότης - Διευθυντής Βασίλειος Χ. Διαμαντής Διάκου & Χατζημήτρου 57 431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ Τηλ.: 24410 25375
Υπεύθυνος σύνταξης Τσιαμαντάς Γεώργιος Περριβίου 27 431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ Τηλ.: 24410 42058
Εκτύπωση ΕΚΤΥ

ΤΟ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΗΣ ΚΑΜΑΡΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛ.

Παράξενο πράγμα αλήθεια, αν φανταστείς όταν ταξιδεύαμε για τις πολιτείες πληρώνοντας εισιτήριο, ανεβαίνοντας τη σκάλα του λεωφορείου όλα μας μύριζαν κι αρχίζαμε τον εμετό πριν ξεκινήσει καλά καλά. Στην παράνομη αμαξάδα πάντως όλα ήταν μια χαρά. Λίγο πριν το τέλος του ταξιδιού στο Σταυρό, πηδούσαμε κάτω απ' το λεωφορείο και χανόμασταν μέσα στα ρέματα. Λαθρεπιβάτες των λεωφορείων και της ζωής...

Η Καμάρα αποτελεί το φυσικό σύνορο του χωριού μας, ένα είθερο συνθριακή μεθόριο όπου πελευτερεύεται σε πεδιό μαχών και πετρόπελλο. Με τα παιδιά του διπλανού χωριού δεν τα πηγαίναμε και τόσο καλά, όπως άλλωστε με θλως τους ξένους. Κι αλιμένο τους αν καμιά φορά τολμούσαν να πειράζουν ή να δειρουν κάποιο παιδί του χωριού. Μαζεύομασταν όλοι - σ' ένα κάλεσμα αόρατης αλληλεγγύης - παίρναμε τον εξοπλισμό μας, λάστιχα, σουγιάδες, πέτρες και ξεκινούσαμε για την εκστρατεία. Τόπος συνάντησης: η Καμάρα. Μισό γιοφύρι δικό μας, μισό δικό τους. Ούτε σκέψη για υποχώρηση μέχρις όπου ο εχθρός το βάλει στα πόδια και χαθεί. Εμείς ήμασταν από πάνω στις πλαγιές τουΑϊ - Γιάννη κι αυτοί από κάτω στη δημοσιά. Πού να γλιτώσουν... Εξάλλου διαθέταμε δύο ανίκητους πετροβολητές: τον Βασίλη και τον Γιάννη. Όταν η πέτρα έφευγε απ' τα χέρια τους, άκουγες σε λίγο την κραυγή του αντιπάλου και την άτακτη φυγή του. Απ' την κορυφή της εκκλησίτσας του ο Αϊ - Γιάννης μας αγνάντευε, χαμογελούσε, μας έδινε άφεση αμαρτιών και μας προμήθευε πέτρες για τον επόμενο πόλεμο. Ακόμα και σήμερα αν καλοκοιτάζεις δεξιά, περνώντας προς τα πάνω την Καμάρα θα δεις σωρούς από τέτοιες κοτρώνες, σημάδια μιας αεχαστης κι όμορφης εποχής.

Σχεδόν δίπλα στην Καμάρα υπάρχει ένα νταμάρι, το Πετρωτό. Οι παλιότεροι διηγούνταν πως ονομάστηκε έτσι γιατί εκεί πέτρωσε ένας αρχαίος γίγαντας, που οι άνθρωποι προσπάθησαν να τον σώσουν. Αυτός για να τους ευχαριστήσει τους χαρίζει από εκείνα τα χρόνια τις πέτρες του, όμορφες και γερές, για να χτίζουν τα σπίτια τους άφθαρτα στο πέρασμα του χρόνου. Πετρογέννητοι κι εμείς θεωρούσαμε αυτό το μέρος δική μας γη. Έτσι πηγαίναμε συχνά, κυλούσαμε πέτρες απ' την κορυφή του και κάναμε χάζι. Αργότερα, όταν ίσωσε το μέρος το κάναμε γήπεδο που μάλιστα αποτελούσε και την επίσημη έδρα της ποδοσφαιρικής μας ομάδας στους αγώνες με τα γύρω χωριά. Για προπονητικό κέντρο είχαμε τ' Άλωνια και τον Παλιόπυργο, αλλά τους σοβαρούς αγώνες με τα γύρω χωριά. Για δοκάρια είχαμε τεράστιες κοτρώνες κι όποιος είχε και παπούτσια ήταν ο πιο τυχερός: οι υπόλοιποι ξυπόλητοι πάνω στα χαλίκια που έκοβαν σαν ξυράφι. Όλοι θέλαμε να παίξουμε επίθεση και κανένας τερματοφύλακας ή αμυντικός. Φουλ επίθεση... όμορφα ποδοσφαιρικά συστήματα... Να φανταστείς ότι κάποια φορά μας

πήγε το Σαβάκη με το φορτηγό του να παίξουμε και μας περίμενε να μας φέρει πίσω στο χωριό. Εμείς σκαρφαλώμενοι πάνω στις παραπέτρες φωνάζαμε:

'Έχουμε τέρμα Βουτσαρά και μπακ Λινοξυλάκη κι έχουμε έξω δεξιά τον διεθνή Πανάκη...

Πάντα γυρνούσαμε νικητές κι αλιμόνο αν κάποιος αντίταλος δεν συμφωνούσε με τα γκολ και τη νίκη μας. Ο Βασίλης παραμόνευε απ' την κορυφή του Πετρωτού και δίπλα του κείτονταν ένας σωρός ασπρόπετρες. Περίμενε απλώς το σύνθημα για ν' αρχίσει τη δική του επιθεσή μέχρις όταν να συντίθεται οι αντιπάλοι και να περάσει την ήττα τους.

Απ' την Καμάρα ξεκινούσαμε και το ψάρεμά της πέστρεφαν. Έκεινα τα χρόνια τα νερά τους ποτάμιου θεού ήταν πλούσια, πεντακάθαρα κι ορμητικά, όπως επίσης και τα δώρα του για τους ανθρώπους. Η άγρια πέστροφα πιάνεται με τα χέρια και θέλει μεγάλη τέχνη και υπομονή το ψάρεμά της. Την παρακούσθεις κάτω από ποια πέτρα θα χωθεί, αγκαλιάζεις την πέτρα με τα χέρια σου, τα κατεβάζεις σιγά - σιγά προσπαθώντας να καλύψεις τις πιθανές διεξόδους φυγής. Βάζεις τα χέρια από κάτω, προσπαθώντας να την αρπάξεις. Μην την πιάσεις ποτέ απ' την ουρά ή απ' τη μέση, γιατί θα σου ξεγλιστρήσει. Το μυστικό βρίσκεται στο κεφάλι: Τη στριμώχνεις και περνάς τα δάχτυλά σου μέσα απ' τα βράγχια της. Μόνο τότε μπορείς να χαρείς πως τα κατάφερες. Αυτά κι άλλα μας συμβούλευαν τα Γωγουλάκια, οι καλύτεροι κι αξεπέραστοι ψαράδες της πέστροφας. Γνώριζαν τα πάντα για το ποτάμι' που έχει πολλές πέστροφες, ποιος ψαρεύει σήμερα, ποιος έστησε σιλπιά, κάθε μυστικό του νερού. Το ποτάμι ήταν η δική τους επικράτεια, όπου είχαν απόλυτη εξουσία. Ξεκινούσαμε απ' την Καμάρα ανεβαίνοντας αντίθετα στα ορμητικά νερά με τα μάτια στραμμένα στις πέτρες του βυθού. Όταν πιάναμε δυο, τρεις σταματούσαμε το ψάρεμα για να 'χουμε και για τις άλλες μέρες. Στο πέτρινο γιοφύρι, στο μύλο τ' Αϊ - Γιωργιού, ανεβαίναμε πάνω και πετροβούλουσαμε τα βατράχια. Επόμενη στάση ήταν ο νερόμυλος και η κορδέλα, όπου καθόμασταν στον ίσκιο απ' τα πλατάνια και κάναμε χάζι το νερό που έπεφτε ορμητικά απ' το κανάλι γυρίζοντας τη φτερωτή. Εκεί κοντά στο μύλο είχε και μια καλή κερασιά που μας χάριζε τους καρπούς της. Το τέρμα της διαδρομής ήταν η γούρνα τ' Παν' Κορκοτάρα. Με προσωπική εργασία όλων και πρωτομάστορα τον Νίκο την είχαμε φτιάξει μια τέλεια πισίνα. Ανεβαίναμε στη μεγάλη κοτρώνα και πηδούσαμε στο νερό να μπλαστανίσουμε, να παίξουμε, να ξαναβαπτιστούμε. Οι φωνές και τα τραγούδια της χαράς αντηχούσαν σ' όλο το τόπο...

Οι μάγισσες και τα ξωτικά πάλι φύλαγαν καλά την Καμάρα από εκείνα τα παλιά χρόνια της νεράιδας και του χαμένου παλικαριού. Οι άνθρωποι του χωριού φρόντιζαν να γυρίσουν πίσω πριν πιάσει η νύχτα και περάσουν την Καμάρα στα σκοτάδια. Κάθε νυχτιά εκεί συναντί-

νταν κι έστηγαν χορό όλα τα στοιχειά του δάσους. Ένα αλλόκοτο βουητό ερχόταν απ' την Καμάρα... Αυτά βέβαια μέχρι τη στιγμή που αναγκαστήκαμε να διαβούμε την Καμάρα τα μεσάνυχτα, μικρά παιδιά... Ο Τάσος, ο άρχοντας της Νεβρόπολης, ήρθε και μας φανέρωσε το μεγάλο μυστικό: Σ' ένα καλύβι στη Νεβρόπολη υπάρχει κρυμμένο ένα θηρίο ποδήλατο με δυο ρόδες. - Πρέπει το βράδυ να πάμε να το πάρουμε, γιατί θα μας προλάβουν οι άλλοι. Εμείς φυσικά ποδήλατο δεν έχαμε, αλλά τι σημασία είχε; Να το κάνουμε μια βόλτα με τα πόδια, να πάθεμε το ίκανό τους, να στρίψουμε, να δηγυγήσουμε! Έτσι μόνις πήρε να βραδιάζει η απόστολη ξεκίνησε με απόλυτη μυστικότητα. Θυμέτε τα μεγάλα μάδα επέρρεψαν στην ήττα τους.

Απ' την Καμάρα ξεκινούσαμε και το ψάρεμά της πέστρεφαν. Έκεινα τα χρόνια τα νερά τους ποτάμιου θεού ήταν πλούσια, πεντακάθαρα κι ορμητικά, όπως επίσης και τα δώρα του για τους ανθρώπους. Η άγρια πέστροφα πιάνεται με τα χέρια και θέλει μεγάλη τέχνη και υπομονή το ψάρεμά της. Την παρακούσθεις κάτω από ποια πέτρα θα χωθεί, αγκαλιάζεις την πέτρα με τα χέρια σου, τα κατεβάζεις σιγά - σιγά προσπαθώντας να καλύψεις τις πιθανές διεξόδους φυγής. Βάζεις τα χέρια από κάτω, προσπαθώντας να την αρπάξεις. Μην την πιάσεις ποτέ απ' την ουρά ή απ' τη μέση, γιατί θα σου ξεγλιστρήσει. Το μυστικό βρίσκεται στο κεφάλι: Τη στριμώχνεις και περνάς τα δάχτυλά σου μέσα απ' τα βράγχια της. Μόνο τότε μπορείς να χαρείς πως τα κατάφερες. Αυτά κι άλλα μας συμβούλευαν τα Γωγουλάκια, οι καλύτεροι κι αξεπέραστοι ψαράδες της πέστροφας. Γνώριζαν τα πάντα για το ποτάμι' που έχει πολλές πέστροφες, ποιος ψαρεύει σήμερα, ποιος έστησε σιλπιά, κάθε μυστικό του νερού. Το ποτάμι ήταν η δική τους επικράτεια, όπου είχαν απόλυτη εξουσία. Ξεκινούσαμε απ' την Καμάρα ανεβαίνοντας αντίθετα στα ορμητικά νερά με τα μάτια στραμμένα στις πέτρες του βυθού. Όταν πιάναμε δυο, τρεις σταματούσαμε το ψάρεμα για να 'χουμε και για τις άλλες μέρες. Στο πέτρινο γιοφύρι, στο μύλο τ' Αϊ - Γιωργιού, ανεβαίναμε πάνω και πετροβούλουσαμε τα βατράχια. Επόμενη στάση ήταν ο νερόμυλος και η κορδέλα, όπου καθόμασταν στον ίσκιο απ' τα πλατάνια και κάναμε χάζι το νερό που έπεφτε ορμητικά απ' το κανάλι γυρίζοντας τη φτερωτή. Εκεί κοντά στο μύλο είχε και μια καλή κερασιά που μας χάριζε τους καρπούς της. Το τέρμα της διαδρομής ήταν η γούρνα τ' Παν' Κορκοτάρα. Με προσωπική εργασία όλων και πρωτομάστορα τον Νίκο την είχαμε φτιάξει μια τέλεια πισίνα. Ανεβαίναμε στη μεγάλη κοτρώνα και πηδούσαμε στο νερό να μπλαστανίσουμε, να παίξουμε, να ξαναβαπτιστούμε. Οι φωνές και τα τραγούδια της χαράς αντηχούσαν σ' όλο το τόπο...

Από εκείνη τη στιγμή που αναγκαστήκαμε να διαβούμε την Καμάρα τα μεσάνυχτα, μικρά παιδιά... Ο Τάσος, ο άρχοντας της Νεβρόπολης, ήρθε και μας φανέρωσε το μεγάλο μυστικό: Σ' ένα καλύβι στη Νεβρόπολη υπάρχει κρυμμένο ένα θηρίο ποδήλατο με δυο ρόδες. - Πρέπει το βράδυ να πάμε να το πάρουμε, γιατί θα μας προλάβουν οι άλλοι. Εμείς φυσικά ποδήλατο δεν έχαμε, αλλά τι σημασία είχε; Να το κάνουμε μια βόλτα με τα πόδια, να πάθεμε το ίκανό τους, να στρίψουμε, να δηγυγήσουμε! Έτσι μόνις πήρε να βραδιάζει η απόστολη ξεκίνησε με απόλυτη μυστικότητα. Θυμέτε τα μεγάλα μά

